

GALAKTIKA

413. SCI-FI // FANTASY // WEIRD

ARTHUR C.
CLARKE
ERDÉSZ
RÓBERT

MÁRKI // FEDINA // BAHNOV // NEMERE
// SILVERBERG // WALTON // RAGER //
MORRESSY // RÁK // FRANKE // TOOCHEE
// POHL // JONES // BROWN // MALZBERG
// FIRSZOV // LALUMIÈRE // DUNSANY

KÜLÖNÖS HOLDAK

MENTSÜK MEG AZ ISS-T

HOSSZABB ÉLET FIATALON

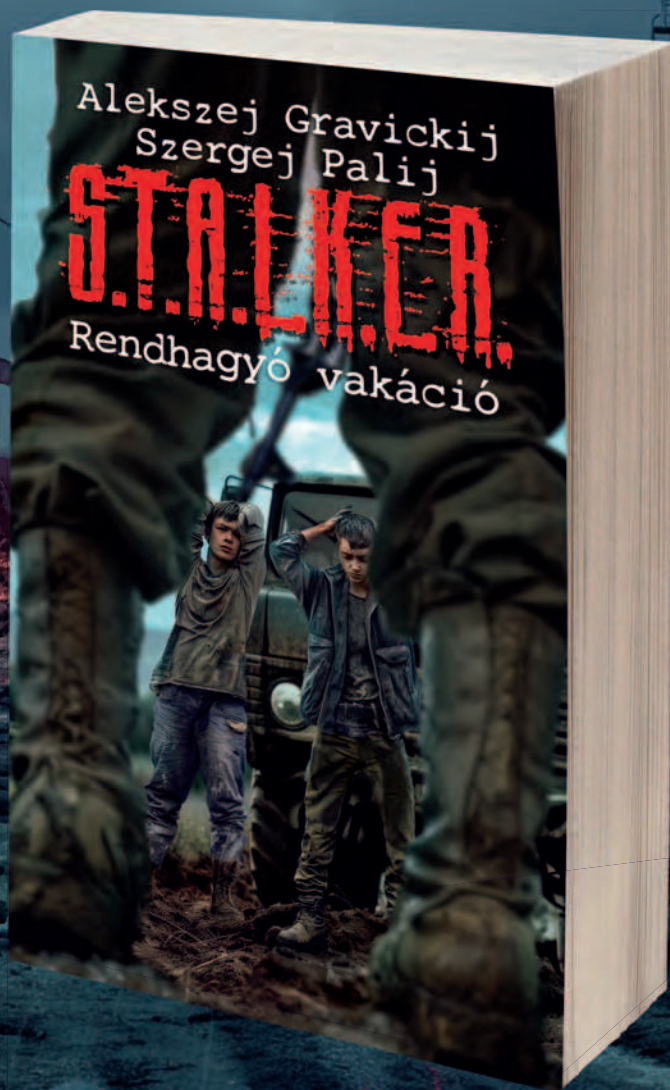
A FANTASZTIKUM LEGJAVA

ELŐFIZETŐKNEK
CSAK
1490 Ft
HAVONTA

ÁRA: 1995 FT // 8 €

EZÜTTAL HAT TINÉDZSER INDUL
EL A ZÓNÁBA, DE VAJON MINDENKI
HAZATÉR? SZEREZD BE A LEGÚJABB
S.T.A.L.K.E.R.-REGÉNYT, ÉS NE
MARADJ LE EGYETLEN UTAZÁSRÓL
SEM AZ UNIVERZUMBAN!

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

// AZ ELSŐ SZÓ JOGÁN

Kedves Olvasó!

Nézze el nekem, hogy megint a vesszőparipámmal traktálom, de egyszerűen csípi a szemem, hogy az európai autógyártók tökéletesen hülyének néznek minket!

Talán még emlékszünk rá, hogy a Tesla és Hyundai elektromos autók felbukkanása és piaci tarolása után milyen sokat kellett várni arra, hogy az európai gyártók is méltóztassanak elektromos autót gyártani. A lemaradás nem volt véletlen, hiszen ilyen irányú fejlesztésekkel egyáltalán nem rendelkeztek.

Aztán úgy tűnt, hogy összekapják magukat, és „összebarkácsoltak” valamit, ami azonban össze sem hasonlítható a vezető elektromos autópártermékeivel.

Hogy miért mondom ezt? Mert az európai gyártók szégyenlősen elhallgatják a villanyautók egyik legfontosabb paraméterét, a fogyasztást! Ennek oka pedig pofonegyszerű, ugyanis az európai gyártók – kicsit sarkítva – valahol Trinidad és Tobago villanyautó-iparától némileg lemaradva állnak az elektromos autógyártás sorának végén.

A felhasznált elektromotorok ugyanis kivétel nélkül rossz hatásfokú, ócska, vacak szerkezetek. Hogy mindenki megértse, miről beszélek: míg egy Tesla vagy egy Hyundai fogyasztása 100 km-en (át-konvertálva benzinre) kb. 3 liter, addig az európai villanyautóké kb. 12-15 liter, ami enyhén szólva is nevetséges!

Ideje lenne kötelezővé tenni az elektromos autók paramétereit között az egységesített fogyasztási adatok feltüntetését, hogy az európai gyártók ne tudják tovább elkendőzni, milyen vacak hatásfokú autót akarnak három-négyszeresen túlárazva az európai fogyasztókra tukmálni.

Burger István
lapigazgató

GALAKTIKA

XLIV. ÉVFOLYAM, 413. SZÁM // ALAPÍTVÁ 1972-BEN

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Goda Mikolt Hanna**

tel.: **06-70/944-8181** (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Molnár Andrea** (terjesztes@galaktika.hu)

Adminisztráció: **Simó Nikolett** (adminisztracio@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató/címlap: **Varga Balázs**

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI:

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetének tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, úrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeli Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János

Számítógép-tudományi Társaság

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: **06-1/457-02-50** // Nyitva: **H–P 10–16 óra között**

Kiadó: **Metropolis Media Group Kft.**

Felelős kiadó: **a Kft. ügyvezető igazgatója**

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: **Gelbert Eco Print** // www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** // Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)**, csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó**

Partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni a kedvezményezett nevét és postázási címét!

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető a **Pannonia Könyvesboltban: www.pannonia.ca** // e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

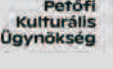

HU-ISSN 0133-2430

TÁMOGATÓINK:

lira

  Támogatja a Magyar Kultúráért Alapítvány

NOVELLÁK

- 6 Arthur C. Clarke:** Az ébredés
- 8 Márki István:** Holnap nem lesz iskola
- 18 Fedina Lídia:** Az egyetlen
- 22 Vladlen Bahnov:** A fogadás
- 25 Vladlen Bahnov:** Az ember, aki zseni volt
- 28 Nemere István:** A gyorsak
- 30 Robert Silverberg:** Az álmofaló
- 36 Jo Walton:** A kert alján
- 38 Edward Rager:** Szomorúfűz
- 41 John Morressy:** Egy nap az élet
- 46 Rák Béla:** Azok a fránya dimenziók
- 48 Rák Béla:** Kezünkben a sötét jövő
- 50 Rák Béla:** Invázió – Az élet megy tovább
- 54 Herbert W. Franke:** Start
- 56 Herbert W. Franke:** Fogságban
- 58 Herbert W. Franke:** Hajótörés
- 66 Toochee:** Renitens
- 70 Frederik Pohl:** Ördögi papi
- 74 Gareth D. Jones:** Öt módszer arra, hogyan
mentsd meg a Földet az
idegen hódítóktól
- 76 Fredric Brown:** Jékák
- 80 Barry N. Malzberg:** Az egyetlen dolog,
amit megtanulsz
- 84 Erdész Róbert:** A gravitáció diszkrét bája
- 88 Vlagyimir Firszov:** Vészhelyzet
- 91 Vlagyimir Firszov:** Varázskő
- 93 Vlagyimir Firszov:** Peches feltaláló
- 97 Claude Lalumière:** Az unatkozók és a
merevek
- 108 Lord Dunsany:** A gibbelinek kincse és
más mesék

CIKKEK

- 13 Gondolatátvitel**
- 14 Fókusz**
- 21 Zöld jövő**
- 26 Film**
- 34 Színház**
- 42 Zöld jövő**
- 44 Intelligens dizájn**
- 52 Zene**
- 63 Film**
- 78 Planetológia**
- 100 Képregény**

GALAKTIKA XL

- 115 Szűcs László:** Nemeszisz követe
(befejező rész)
- 179 Szűcs László:** Határvonalak
- 199 Zsoldos Endre:** Újra az idő-
utazásról

2+1 NYÁRI AKCIÓ

PIHENJ SZÉPIRODALMI
KÖNYVEINKKEL!

MOST 2 KÖTET VÁSÁRLÁSA
UTÁN 1-ET AJÁNDÉKBA ADUNK!

AZ AKCIÓ IDŐTARTAMA: 2024. AUGUSZTUS 1-31.

WWW.GALAKTIKABOLT.HU

SFWA-
NAGYMESTER

JOHN W.
CAMPBELL-
EMLEKDIJAS SZERZŐ

HUGO-
DIJAS SZERZŐ

LOCUS-
KÖZÖNSÉGDIJAS
SZERZŐ

NEBULA-
DIJAS SZERZŐ

BRIT SF-
DIJAS SZERZŐ

EGY BETEG EM-
BER SZÁZÉVES
ÁLMA NEM
A TERVEK SZE-
RINT ALAKUL.

ARTHUR C. CLARKE

AZ ÉBREDÉS

AMESTER azon töprengett, vajon fog-e álmodni. Ez volt az egyetlen dolog, amitől félt, mert még egy egyéjszakai alvás során is jöhetnek olyan álmok, amelyek szétzúzhatták az elmét – márpedig ő most százéves álomra hajtja a fejét.

Jól emlékezett még arra a csupán néhány hónappal korábbi napra, amikor egy rémült orvos azt mondta:

– Uram, a szíve nem bírja már soká. Kevesebb mint egy éve lehet hátra.

A halál nem rémítette, de a gondolat, hogy intellektusának teljes virágzásában csaphat le rá, míg munkájának csupán a felénél jár, döbönt haraggal töltötte el.

– És semmit nem tehet? – kérdezte.

– Nem, uram, bár vagy száz éve dolgozunk már mesterséges szíveken. Talán egy újabb évszázad alatt sikerül befejezni a munkát.

– Hát jó – felelte ő ridegen. – Akkor várok száz évet. Építsenek nekem egy helyet, ahol a testem háborítatlanul heverhet, azután altassanak el, fagyasztással vagy bármilyen más módszerrel! Tudom, hogy arra legalább képesek.

Végignézte a kripta építését, egy titkos helyen, az Everest örök hóhatára fölött. Mindössze néhány kiválasztott tudta, hová fog a Mester visszavonulni, mert sok millióan voltak a világban, akik felkutatták volna a testét, hogy elpusztítsák.

A titkot azonban meg fogják őrizni a kiválasztottak nemzedékei egészen addig a napig, amikor az emberi tudomány győzedelmeskedik a szívbetegségeken. Akkor a Mestert fölébresztik álmából.

Még magánál volt, amikor lefektették a heverőre a központi helyiségben, bár a gyógyszerek már eltompították az érzékeit. Hallotta, ahogy becsukják a gumiszigetelésű acélajtót, és még a szivattyúk sziszegését is hallani vélte, melyek eltávolítják az őt körülvevő levegőt, felcserélve azt steril nitrogénnel. Aztán aludt, és a világ kis időn belül megfélekedett a Mesterről.

Átaludta a tervezett száz évet, noha a tudományos áttörés, amire várt, már korábban megtörtént. Senki sem ébresztette azonban fel őt, mert a világ megváltozott eltűnése óta, és mostanra senki nem maradt, aki vágyta volna visszatérését. Követői meghaltak, és titokzatos módon még átmeneti sírjának helye is feledésbe merült. Egy ideig keringett a Mester kriptájának legendája, de hamarosan teljességgel kitörlődött az emlékezetből. Egyszóval ő aludt tovább.

Annyi idő elteltével, mely bizonyos mércékkel mérve még mindig csupán egy pillanat, a Föld kérge úgy döntött, eleget hordozta már a Himalája terhét. A hegység lassan süllyedni kezdett, India déli részét fölbillentve az ég felé. Egyszer csak Ceylon magaslati lettek a bolygó felszínének legmagasabb pontjai, az Everestet pedig tíz kilomé-

ter mély óceán borította. A Mestert immár nem zavarhatták meg sem az ellenségei, sem a barátai.

Az üledék lassan, türelmesen libegett le az óceán irdatlan magasságaiból az elsüllyedt Himalája romjaira. A réteg, amelyből egykor majd kréta lesz, lassan vastagodott, évszázadonként jó néhány centivel. Ha valaki idővel visszatért volna, azt tapasztalja, hogy a tengerfenék immár nem tíz kilométer mélyen van, sőt nem is nyolc vagy hat.

Aztán a föld ismét megbillent, és hatalmas mészkőhegységek tornyosultak fel ott, ahol valamikor Tibet óceánja hullámozott. A Mester azonban mit sem sejtett erről, alvásában egyáltalán nem zavarta meg ez az esemény, sem amikor újra bekövetkezett... és újra... és újra...

Most az esők és a folyók lemosták a krétát, és új óceánokba sodorták magukkal, a felszín pedig kopásnak indult, mind jobban megközelítve a Mester eltemetett kriptáját. Lassan sziklák kilométerei erodálódtak el, míg végül az alvó testét őrző fémgömb ismét napfényre került – noha sokkal tompább fényre, mely jóval tovább uralkodott a vidéken nappalanként, mint amikor a Mester lehunyta szemét. És egyszer csak rátaláltak a tudósok, egy sziklamagaslat csúcán, ami magasan kiemelkedett lepusztult környezetéből. Mivel nem sejtették a kripta titkát, minden bölcsességük ellenére harminc évükbe telt, mire elérték az álmodót rejtő központi helyiséget.

A Mester elméje előbb ébredt fel, mint a teste. Miközben magatehetetlenül hevert ott, képtelenül akár a szemhéját megemelni, elárasztották az emlékek. Biztonságban maga mögött tudhatta hát a száz évet – merész hazardjátéka kifizetődött! Különös, emelkedett hangulat vett rajta erőt, és vágyakozás, hogy láthassa az új világot, mely minden bizonnyal kialakult, míg ő a tetszhalál állapotában kriptájában hevert.

Egyesével újra működni kezdtek az érzékszervei. Érezte fekvő teste alatt a kemény felületet; azután egy finom légáramlat simított végig a homlokán. Majd hangok jutottak el a tudatáig

– halk kattogások és kaparászások mindenfelől. Egy pillanatra zavarba jött, aztán rádöbrent: valószínűleg az orvosok csomagolják el eszközeiket. Ahhoz még nem gyűjtött elég erőt, hogy kinyissa a szemét, szóval csak feküdt és töprengett.

Vajon sokat változott az ember? Vajon emlékeznek még a nevére? Talán jobb lenne, ha nem – bár nem félt egy ember vagy nemzet gyűlöletétől sem. Persze a szeretetüket sem ismerte. Egy pillanatra az jutott eszébe, vajon bármelyik barátja követte-e őt álom-útján, de tudta jól, egyikük sem tette. Amikor végül kinyitja a szemét, körülötte minden arc ismeretlen lesz. Mégis vágyott rá, hogy láthassa őket, a kifejezésüket, amivel fogadják ébredését.

Visszatért belé az erő. Kinyitotta a szemét. A fény halvány volt, és nem érzett szédülést, de egy darabig mindent elmosódottan, ködösen látott. Meg tudta különböztetni a körülötte álló alakokat. Különösnek látszottak, de nem látta őket tisztán.

Aztán a Mester szeme végre élesített a képen, és ahogy idegrendszere továbbította agyának az adatokat, gyenge sikoly szakadt fel torkából, majd hangja örökre elhalt. Életének utolsó pillanatában ugyanis megértette, mik veszik körül. Rádöbrent, hogy az emberek és rovarok vívta hosszú háború az idők során véget ért – és nem az ember került ki belőle győztesen.

Németh Attila fordítása

ARTHUR C. CLARKE

Az angolszász SF hőskorának egyik nagy klaszszikus. 1917-ben született Angliában, matematikából és fizikából doktorált. Íróként 1946-ban debütált a „Kibúvó” című novellával, de az igazi hírnevet a Stanley Kubrickkal közösen készített 2001. *Úrodisszeia* hozta meg számára. A 80-as évek végén egy betegség toloszékbe kényszerítette, és munkabírását is lecsökkentette. Ennek rovására írható, hogy a továbbiakban gyakran vette igénybe szerzőtársak segítségét. Magyarul számos novellája és regénye olvasható, legutóbb kiadónknál a teljes *Úrodisszeia*-tetralógia jelent meg. 2008-ban hunyt el.

MENTSÜK MEG AZ ISS-T!

A múlt hónapban a NASA csaknem egymilliárd dolláros szerződést adott a SpaceX-nek egy „U.S. Deorbit Vehicle” kifejlesztésére, amely képes lerántani a Nemzetközi Űrállomást a pályájáról, és elégetni a Föld légkörében.

Az előregedő űrállomás megsemmisítésének tervein már évek óta dolgoznak, és a NASA azt reméli, hogy 2030-ra végleg befejezi a működését.

Nem mindenki örül azonban ennek. Jean-Jacques Dordain, az Európai Űrügynökség főigazgatója, aki ott volt az állomás építéskor, és a NASA korábbi adminisztrátora, Michael Griffin szerint meg kell hosszabbítani az élettartamát, lehetőséget adva a jövő tudósainak a világűr tanulmányozására.

Azzal érvelnek, hogy az ISS-t „a jövő nemzedékeire kellene átruházni... rájuk bízni” a sorsát.

Dordain és Griffin szerint a SpaceX deorbit járművét az állomás megmentésére kell használni, nem pedig az elpusztítására. A rakétával növelni lehetne az ISS keringési magasságát, így stabil pályára kerülhetne, a Földtől sokkal távolabb.

Az ISS jelenlegi 400 kilométeres magasságáról 800 kilométeres körkörös pályára emeléséhez körülbelül 220 méter/másodperc sebességre van szükség. Ezen a pályán azonban az élettartama sok évtizedes lenne, elegendő időt biztosítva a jövő nemzedékeinek, hogy kitalálják, mit kezdenek vele.

– Holnap nem lesz iskola – közölte Dani, amikor kilépett az épület kapuján.

Úgy tettem, mintha meglepődtem volna, miközben a lelkem mélyén értékeltem, hogy legalább eddig működött az oktatás. Jobb volt így a gyerekeknek. Nekem már két hete nem kellett bejárnom az ingatlanirodába. Végignéztem a fiamon, és a bal arcán friss horzsolást fedeztem fel, a szája mellett pedig egy lilás duzzanatot. Felvontam a szemöldököm, mire kibökte:

– Kis nézeteltérés, semmi komoly.

Választékos szavaira nem lehetett mit felelni. Dani odaköszönt két osztálytársának, körülnézett, aztán a száját elhúzva, ahogy szokta, megkérdezte:

– Megint gyalog megyünk?

Látszólag nemtörődő módon vontam vállat. A benzin már hetekkel ezelőtt kifogyott a kocsinkból, és ami lényegesebb, a kutakból is. Elektromos autónk meg nem volt.

– Nézd a jó oldalát! – mutattam rá. – Így nem kényelmesedsz el.

Rohadtul álságosak voltak a szavaim, de nem akartam látni, ahogy Dani ártatlan szemében elhalványul a csillogás. Elvettem a táskáját, megfogtam apró kezét, és elindultunk hazafelé a kihalt utcákon.

Gyenge szél fúj, a piszkosszürke felhők alacsonyban vonultak felettünk, mint valami néma, baljós kíséret. A levegő nyomott volt, akár egy alagútban is járhattunk volna. Fociról beszélgettünk, autókról, dinókról, Dani közelgő hetedik születésnapjáról. Kerülgettük a szeméthalmokat, amik egyre inkább ellepték az utcákat, és a használhatatlanná vált kocsikat, melyeket a leghetetlenebb helyeken hagytak tulajdonosaik. Rendetlen parkok, üres üzletek, bezárt közhivatalok maradtak mögöttünk. Az egyik sarkon katonai páncélos állt keresztben, biztosítva a rendet, amit – nem kételkedtem benne – a jelenléte nélkül sem zavart volna meg senki. A házak udvaraiból viasszasorult az emberi

ÖRÖMHÍRNEK TŰ-
NIK? GONDOLD ÁT
MÉG EGYSZER, ÉS
KEZDJ OLVASNI!

GALAKTIKA
KÖZÖNSEGDIJAS
SZERZŐ

MÁRKI ISTVAN

HOLNAP NEM LESZ ISKOLA

jelenlét, az egykor gondozott pázsitokon mind jobban átütött a gaz. Alig találkoztunk valakivel; a többség a falak mögé húzódott, hogy a szeretettel legyen, hogy számot vessen a sorsával vagy valami csodában reménykedjen.

De nem a csodák idejét éltük.

– Beniék ma elutaztak – vetette oda hirtelen Dani, amikor a társasházunk elé értünk, és egy pillantást vetettünk az ott veszteglő Suzukinkra.

– Valóban? – kérdeztem vissza zavarodottan, mert ismertem Beni szüleit, tudtam, mire tartalékoltak üzemanyagot, és azt is, hogy teljesen hiába.

– Lehet, hogy a tengerhez mennek. Beni mindig szerette volna látni.

– Reméljük, teljesül a kívánsága.

– Mondd, apa, milyen a tenger? Te már jártál ott.

Dani kék szeme ártatlanul kapaszkodott az enyémbé.

– Végtelen, mint a világűr – feleltem. – És épp olyan kiszám... – elharaptam a szót, majd kijavítottam – lenyűgöző.

Bementünk a lépcsőházba, és felgyalogoltunk a második emeletre. A lépcsők kosztól sötéttettek, a falakon sűrűsödtek a graffitik; hónapok óta nem akadt, aki takarítsa őket. Egyetlen szomszédval sem futottunk össze.

A lakásunk ajtaja félig nyitva volt. Az előszobaszekrényre helyeztem Dani táskáját, aztán beléptünk a nappaliba. Dia, a lányom a kanapén ült, és durcásan meredt a kezében szorongatott mobilra.

– Miért nem zártad be az ajtót? – kértem rajta számon. – Hányszor megbeszéltük.

– Szerinted bejön ide bárki is? – vágott vissza élesen, rám se pillantva.

– Ne szemtelenkedj! Mi volt ma?

– Semmi. És már nem is lesz. Holnap nincs iskola.

– Nektek sincs? – rikkantotta Dani.

– Aha. – Dia előtt nem kellett titkolóznunk. Magától is tisztában volt a helyzettel, de a lelke köttük, hogy Dani előtt nem beszélünk ilyenekről. Gyilkos pillantást vetett rám, aztán félredobta a telefont. – Félórája lehalt a hálózat.

– Tudtad, hogy ez is be fog következni – szembesítettem a valósággal.

– Mi fog bekövetkezni? – érdeklődött Dani.

Értelmes magyarázatot próbáltam keresni, de ekkor jobban megnéztem a lányomat, és nem tetszett, amit láttam. – Te sminkeled magad?

– Na, most szállj le rólam! – Dia felpattant, berohant a szobájába, és magára csapta az ajtót. Közben akaratlanul is nekiment Daninak, akit felborított. A fiam ordítani kezdett.

Egyre nehezebben találtam meg a hangot Diával. Tizenhárom éves volt, ami sok mindent megmagyaráz. Mármint a körülményekből adódóakon túl. Felvettem a telefont a padlóról, és a dohányzóasztalra tettem. Megsimogattam Dani fejét, aki elhallgatott, aztán várakozóan rám nézett, de én csak megvontam a vállam.

Nem sokkal később megérkezett Mónika, a feleségem. Az ünnepi piros kosztümje kissé feszült rajta, de nem tettem szóvá. Ma búcsúzott el a munkatársaitól a könyvelőcégnél, ami az első és egyetlen munkahelye volt. A szeme sarkában nedvesség gyűlt össze, és hiába próbálta rejteni, az egész lényéből mély szomorúság áradt.

– Furcsán viselkedik Dia – közöltem vele, amikor Dani elvonult.

– Van egy barátja – felelte Mónika. – Vagyis valaki, akit annak tart. És akit többé... – Elharrapta a mondat végét, aztán nyelt egyet.

– És én erről miért nem tudok? – kérdeztem.

– Miért kell mindenről tudnod?

– Talán, mert az apja vagyok.

– De a lányod már nem az a gyerek, aki nemrég volt.

– Észrevettem.

– Bocsáss meg neki. És próbáld megérteni, legalább most. – Mónika hátat fordított. – Segítesz?

Lehúztam a kosztüm cipzárját, dűnnyögtem valamit, aztán benéztem Danihoz, aki az asztalnál ült a szobájában, és színes ceruzákkal egy hófehér lapon dolgozott. Közelebb léptem, hogy megnézzem, mi készül. Dani a korához képest jól rajzolt, így rögtön felismertem a családunkat. Balra ő állt kézen fogva az anyjával, jobb oldalon pedig én Diával, akinek a nyakát szorítottam a kezemmel. Elég realista ábrázolás volt.

– Ez komoly? – kérdeztem, de Dani nem felelt, csak elhúzta a száját, és alkotott tovább.

Kijöttem a szobából. Mónika közben átöltözött, és a konyhában kezdett tüsténkedni. Amikor vacsorázni hívott bennünket, a látványtól majd leesett az állam. Nemcsak az ünnepi teríték miatt, hanem mert fogalmam sem volt, eddig hol rejtegette az elkészült fogás hozzávalóit. A sült hús, a krumpoli, a mártás és a párolt zöldségek tökéletes egységbe rendeződtek. Nekünk, felnőtteknek egy kortynyi rizling is jutott kristálypohárban. Ahogy körbeültük az asztalt, a díszes körítés meg az inycsiklandozó falatok a feszültséget is feloldották bennünk. Jóízűen ettünk, és lassan Dia arcáról is leolvadt az indulat.

Vacsora után átmentünk a nappaliba. Az internettől és kábeltévétől is megfosztott világ tovább erősítette a családi hangulatot. Mónika az egyik szekrény aljában megtalálta a régi társasjátékokat, és felszabadultan vetettük bele magunkat a mókába. Nagyokat nevettünk, és felhőtlenül élveztük, ahogy leütjük a másik bábuját vagy elraboljuk erős lapjait. Dia évődő tekintetét is elkaptam, amikor én lettem a szenvedő fél. Visszacsintottam rá. Nem emlékeztem, utoljára mikor voltunk így együtt, de egész biztosan nagyon rég. Dani persze nem tudott veszíteni, így többször is csillapítanunk kellett a háborgását.

Közeledett az éjfél, amikor befejeztük, és a gyerekek aludni tértek. Ketten maradtunk a

nappaliban. Mónikára néztem, ő pedig rám. Eszembe jutott a tizenöt közös évünk megannyi pillanata, jó és rossz egyaránt. Köztük az is, amit legszívesebben kitöröltem volna a tudatomból, aminek terhét régóta cipeltem magammal, de most muszáj volt elmondanom. Beszélnem kellett az egykori dologról. A kolléganőről, akivel egyszer késő estig bent maradtam az irodában, hogy hetekig folytatódjon köztünk az értelmetlen affér. És mindez akkoriban, amikor Mónika veszélyeztetett terhes volt Diával...

– Tudnod kell valamit – kezdtem, de Mónika közelebb hajolt, és a számra tette a mutatóujját.

– Felesleges – sutogta, majd rám hunyorított. – Bármi is volt, megbocsátok.

Bólintottam, azzal megfogtuk egymás kezét. Átvonultunk a hálószobába, ott megcsókoltuk, és vetkőztetni kezdtük a másikat.

Hosszú ideje nem nyúltunk egymáshoz. Zavarban voltunk mindketten, de ahogy az ágyra

dőltünk, a régi mozdulatok visszatértek. Összeolvadt a testünk, Mónika körme a hátamba mélyedt, a combja körém zárult. A lélegzetünk egyre gyorsabbá vált, ismét ketten voltunk, mint kezdetben, kizárva a világot. Egyszerre értük el a csúcstra.

Mónika arcán könnyek csorogtak le, amiket a hüvelykujjam begyével töröltem le. Leoltottam a villanyt, aztán visszacsúsztam mellé, és összeölelkezve, némán maradtunk a sötétségben, mígnem utolért bennünket az álom.

Ahogy reggel felébredtem, és tudatosult, milyen napra virradtunk, azonnal kitisztult a fejem. Mónika már nem volt mellettem. Kikászálódtam az ágyból, a fürdőben hosszan beledéztem a tükörbe, aztán megmosakodtam, és felöltöztem. Feleségem a konyhában a reggeli készíttette. Sonkás rántotta volt, az utolsó tojásokból. Kettesben megkávéztunk, aztán, amikor a gyerekek is megjelentek, enni kezdtünk.

2024/SZEPT/27-28 | 20h | TÁNC DANCE | ENGLISH FRIENDLY 12+

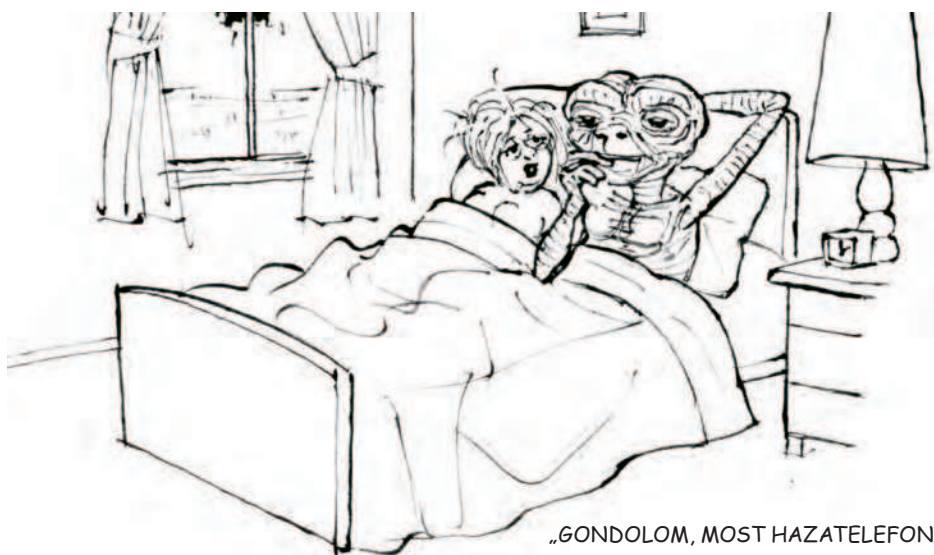
(CA)
CATHERINE GAUDET
THE PRETTY THINGS

trafó

TRAFÓ KORTÁRS MŰVÉSZETEK HÁZA | TRAFÓ HOUSE OF CONTEMPORARY ARTS //
1094 BUDAPEST, LILIJOM UTCA 41. | WWW.TRAFO.HU | +36 1 215 1600 | @TRAFOHOUSE

TRAFO BUDAPEST

Foto: Domonkos ALJÁRSKAS

„GONDOLOM, MOST HAZATELEFONÁLNAK.”

Közben ránéztem Danira, és láttam a szemén, hogy valami megváltozott. Hogy már *tudja*. Dia felé fordultam, aki apró biccentéssel jelezte, hogy ő beszélt róla. Pillanatnyi dühöt éreztem, aztán megértettem: jobb, hogy így történt. Nem haragudhattam a lányomra, hiszen igaza volt. Ma már nem tarthattuk burokban Danit. Újra a fiamra pillantottam. Nem látszott rajta ijedség vagy félelem, csak egyfajta megfoghatatlan kíváncsiság. Büszkeség töltött el, ahogy kezelte a dolgot.

Mónika elmosogatott, aztán kimentünk az erkélyre. Körülnéztem, és láttam, hogy a többi erkélyen is sorra megjelennek a szomszédok. Köszöntöttük egymást, közben a szemközti családi házak udvarain is megpillantottam a lakókat. Mindenki előbújt, mintha szembe kívántak volna nézni azzal, ami rájuk vár. Sok száz, sok ezer ember. És valahol még milliók, milliárdok. Rátámaszkodtam a korlátra, ekkor észrevettem a lepattogzott felületet, és eszembe jutott, hogy újra akartam festeni. De ennek már nem volt jelentősége.

Halvány rózsaszínben fürdött az ég alja. Rikoltozó, károkozó madárrajok tűntek fel a ház felett – rigók, szajkók, varjak –, valahol kutyák

kezdték vonyítani. A ház tövében és a járdákon szürkésbarna, apró lények futkároztak riadtan, mintha menekülnének valami elől. A levegő gyorsan melegeedett, és felszárította a hajnali párát. Egy pillanatra minden elcsendesedett, aztán a távolban morajlás támadt, majd váratlan szellő simított végig az arcunkon. Megszóltak a szirénák. Összenéztünk Mónikával. Dia és Dani közelebb húzódott hozzánk, és megfogták egymás kezét. Próbáltam magamban elraktározni a pillanatot. Azt hiszem, boldog voltam.

Ekkor bekövetkezett.

MÁRKI ISTVÁN

Magyar szerző, 1965-ben született Veszprém-ben. Civilben pénzügyi területen dolgozik. Nagyobb közönség elé az Ország Világ magazin lapjain lépett ki 1982-ben, majd következtek a Vega Sci-Fi Egyesület kiadványai, az X Magazin, Cherubion-antológiák és az Átjáró magazin. A Galaktikában a 246. számban mutatkozott be „Eppur si muove” című elbeszélésével, legutóbb pedig a 400.-ban jelent meg a „Johannes Müller”. 2012-ben látott napvilágot első regénye, *A remete hagyatéka*. A GFK 400. antológiában is olvasható egy írása, majd 2022-ben kiadónknál újabb regénye jelent meg, a *Villámok a felhők mélyén*.

CSAK RÖVIDEN, KÉREM!

MINDENKI SZERETI a csatánós, meghökkentő rövid novellákat. A legsikerültebbek évtizedeken keresztül ott keringenek az ember fejében, élvezettel idézi fel újra és újra az utolsó mondatot, vagy akár az egész, nyúlfarknyi szöveget.

Kuczka Péter Galaktikája a kezdetektől fogva előszeretettel szűrte be a fajsúlyosabb, hosszabb írások közé ilyen, úgymond, töltelékeket, és a kedvező olvasói visszahagok hatására alig négy évvel az indulás után boltokba került egy teljes szám, a 13., ami csupa egy-két perces olvasmányt tartalmazott. Lapunk közönsége a mai napig nosztalgiával idézi vissza ezt az emlékezetes kiadványt, ami még illusztrációs anyagában is a miniatürizálást vette ihletül, és ily módon hazai, valamint külföldi postabélyegeket mutatott be, melyek az űrhajózást vagy a fantasztikus irodalmat választották témául.

Lapunk közel egy évtizedes kényszerleállást követően 2004-ben, pontosan húsz évvel ezelőtt indult újra. Emlékszem még, hasonlóan meleg nyár volt (talán nem *ennyire* meleg), amikor elkezdődött a munka. A tévében az aktuális olimpia közvetítése ment, fél szemmel azt követtem, miközben vadul készülünk az őszi megjelenésre.

Szóval húsz év. 238 lapszám, megannyi élmény és kaland. Újra itt az olimpia is. Ráadásul egy újabb 13. szám, immár a 413. Amikor mindez összeállt a fejemben, arra gondoltam: mi lenne, ha megismételnénk azt a régi, különleges összeállítást? Persze vadonatúj tartalommal. Franke – Brown – Bahnov, áll az 1975-ös címlapon. És kérem, büszkén jelentem, itt vannak mind megint, mellettük pedig még sokan mások is, ismertek és új nevek

Dluhopolszky László karikatúrája

egyaránt, magyarok és külföldiek. Ami közös bennük, az a játékosság, a szórakoztatni és meghökkenteni vágyás. És a rövidség. Amivel kicsit a rohanó világ igényeire is reflektálunk: az olvasásra jutó legcsekélyebb idő is kitölthető ily módon egy teljes történettel.

Ami pedig az illusztrációkat illeti, valami új ötletet kerestem a bélyegek helyett, és eszembe jutottak a karikatúrák, melyek többször is felbukkantak a Galaktika története folyamán. (A bélyegek azért legalább a borítón felbukkannak egy poén erejéig.)

Jó szórakozást kívánok tehát a meleg időben ezekhez az üdítően kacagtató, vagy éppen kijózanító hideg zuhanyként ható írásokhoz, melyek a fantasztikum sokoldalúságát szemléltetik.

Németh Attila